

ပြိစာ

မဟာရာဇာတုဉ်းသား

ဒဿနလက်ဆောင်

* သင့်အတွက် အတန်းပညာ တတ်ခြင်း၊ မတတ်ခြင်းထက် အတတ်ပညာ တစ်ခုခုကို ကျွမ်းကျင် ထူးချွန်အောင် တတ်မြောက်ဖို့ က အရေးကြီး လှပေသည်။ အတတ်ပညာ တစ်ခုခုတွင် ထူးချွန် အောင်မြင်ပါက အတန်းပညာ မတတ်သော်လည်း ကြီးပွားချမ်းသာ နိုင်ပါသည်။ ။

* ခေတ်မီ တိုးတက်ခြင်းသည် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်နေသော သစ်ပင် တစ်ပင်၏ အညွန့်နှင့် တူသလို ယဉ်ကျေးမှုနှင့် တူသော ရေသောက်မြစ်ကို ဖြတ်မည့် ဓားတစ်လက်နှင့်လည်း တူနိုင်ပေသည်။ ။

* နွံထဲမှာ အမြစ်တွယ်ပြီး ပေါက်လာတဲ့ ကြာတစ်ပင်ဟာ သူ့အပေါ်မှာ ဖိထားတဲ့ ရေထုကို ထိုးဖောက် တက် လာပြီး ရေမျက်နှာ ပြင်ပေါ်ရောက်ခါမှ အပွင့် ပွင့်လေ့ရှိသည်။ ။

ဒီအချိန် ရောက်မှ သူ့ရနံ့ကို ထုတ်ပြီး သူ့အလှကိုလည်း ပြခွင့် ရတာပါ။

* လရောင်ကို ကြိုက်တဲ့ ပန်းတွေဟာ နူးညံ့ သိမ်မွေ့ပြီး ရနံ့သင်းကြသလို ... နေရောင်မှာ ပွင့်တဲ့ ပန်းတွေကျတော့ အနံ့မရှိကြပေမဲ့ တာရှည်ခံနိုင်စွမ်း ရှိကြတယ်။

* ပင်လယ် ရေမျက်နှာပြင်မှာ ထလာတဲ့ လှိုင်းတံပိုးတွေကြောင့် လူတွေ သေကြေ ပျက်စီးတဲ့ အခါ လူတွေက ပင်လယ်ရေကိုပဲ အပြစ်မြင်

ကြတယ်။

တကယ်တော့ ပင်လယ် ရေမျက်နှာပြင်ရဲ့ သဘာဝဟာ လှိုင်းမရှိပါဘူး။

လူတွေကို အသက်ရှင်ခွင့် ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့ လေကြောင့် လှိုင်းဖြစ်ရတယ် ဆိုတာကို လူတွေက မေ့လျော့နေကြတယ်။

* အမြင့်ဆုံး တောင်ထိပ် တစ်ခုကို ရောက်ဖို့ ကြိုးစား အားထုတ်မှုများ စွာကို ရင်းပြီးမှ ရောက်တာပါ။

ဒါပေမဲ့ တောင်ထိပ်ပေါ် ရောက်သွားတဲ့ အခါ ဘာဆက်လုပ်မလဲ?။

အောက်သို့ ပြန်ဆင်းရုံ မှ တစ်ပါး အခြား မရှိတော့ပြီ။

* ရွှေစင် တစ်ဆယ်သားထဲကို ကြေးတစ်ပဲသားလောက် ရောလိုက်ရုံနဲ့ ရွှေစင် အစစ်လို့ ပြောလို့ မရပါဘူး။

မေတ္တာ စစ်စစ်ထဲကို တပ်မက်မှု အနည်းငယ် စွက်လိုက်ရုံနဲ့ အရောင်ပြောင်းသွားလေ့ ရှိပါတယ်။

* သင် ... အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ် ဆိုရင် သင် တကယ် သိတဲ့ ၊ ကျွမ်းကျင်တဲ့ အကြောင်းကိုပဲ ရေးပါ။

ဒါပေမဲ့ ... အမြဲ ရေးနေပါ။

* တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရွှေက အသံ မမြည်တော့ လူတွေ အမြတ်တနိုး ထားတဲ့ လက်ဝတ် ရတနာတွေ ဖြစ်သွားတယ်။

တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ကြေးက အသံသိပ်မြည်တော့ အထူအထောင်း ခံရတဲ့ ကြေးစည်တို့ ခေါင်းလောင်းတို့ ဖြစ်သွားရတယ်။

* တောရဲ့ မာယာကို မသိဘဲ တောထဲ သွားရင် အသက် ဆုံးမယ်၊

လူတွေရဲ့ မာယာကို မသိဘဲ ဆက်ဆံမိရင် ဘဝ ဆုံးမယ်၊

အချစ်ရဲ့ မာယာကို မသိဘဲ ချစ်မိရင် အသည်းနှလုံး ကြေပြုန်းပြီး တစ်သက်လုံး နာလန် မထူအောင် ခံစားရတတ်ပါတယ်။

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

တကယ်တော့ သည် ဝတ္ထုကို "မဟူရာ မေတ္တာ" ဟု အမည်ပေး လိုပါသည်။ ။

ထိုနာမည်သည် ယခု ဇာတ်လမ်းနှင့် အံဝင်ခွင်ကျ လိုက်ဖက်သော အမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။

သို့သော် ထိုအမည်မှာ စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက် သုံးထားပြီး သော အမည် ဖြစ်သောကြောင့် စွန့်လွှတ် လိုက်ရပြီး ယခု "မဟူရာ အကျဉ်းသား" ဟု အမည် တပ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဂမ္ဘီရ ဆန်းကြယ် တောတောင် စွန့်စားခန်းများ ကို ရေးသားရင်းမှ စုံထောက် ဆန်ဆန် စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုများကိုလည်း ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ။

အများအားဖြင့်တော့ တောတောင်ပင်လယ် စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုများကို နှစ်သက်သူ များ သော်လည်း စုံထောက် ဝတ္ထုများကိုလည်း ကြိုက်နှစ်သက်သူများ ရှိပါသည်။ ။

သို့ကြောင့် အလှည့်ကျ ရေးသား တင်ဆက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

"မဟူရာ အကျဉ်းသား" ကို ဖတ်ရှုသော ကျွန်တော်ရဲ့ စာဖတ် ပရိသတ်များ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မှု ရနိုင်ပါစေဟု မျှော်လင့်ရင်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျမ်းမာ ချမ်းသာစေရန် ဆုတောင်း မေတ္တာ ပို့သလိုက်ပါသည်။ ။

စာဖတ်သူများ မေတ္တာရိပ်မှ ...

တြိစက္ခ

အခန်း (၁)

သဒ္ဓါိုင်းထဲမှ အရိပ်မည်းများ

တစ်နေ့သ၌ မိုးသက်လေပြင်းများ ကျနေသော အချိန်တွင် မြောက်ပြင် သဒ္ဓါိုင်းအတွင်း၌ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက် ခဲ့လေသည်။ ။

ထိုအချိန်က မိုးသက် လေပြင်းများ ကျနေသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေပြီး

လမ်းမများ ပေါ်မှာ လူသွားလူလာများ မရှိသလောက် ရှင်းနေလေသည်

။

တကယ်တော့ မိုင်းပွန်မြို့သည် ရှမ်းပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းဘက်တွင် ရှိသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ပြီး စီးပွားရေး သမားများ အတွက် အချက်အချာ ကျသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ပေသည် ။ တရုတ်ပြည်ဘက်မှ ကုန်သည် များ အဝင်အထွက် များ ပေသည် ။

အချိန်ကာလမှာ မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့အပြားတွင် အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့များ ကို တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးပမ်းနေသော ကာလ ဖြစ်သောကြောင့် နေရာဒေသ အတော်များများမှာ မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေသော အချိန်ဖြစ် ပြီး ထိုအခွင့်ကောင်းကို ယူကာ တောမီးလောင် တောကြောင် လက်ပန်း ပေါင်းခတ် ဆိုသလို ဝိသမ စီးပွားရေးသမား အတော်များများက ထိုအခွင့်အရေး ကောင်းကို ယူပြီး နည်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် လှုပ်ရှားနေသော အချိန်လည်း ဖြစ်သည် ။

ဘိန်းအရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ခြင်းကို တစ်ကိုယ်တော် လှုပ်ရှားနေကြခြင်း များ အပြင် ဂိုဏ်းဂဏများ ဖွဲ့ကာ လှုပ်ရှား နေသူများ လည်း အများ အပြား ရှိပေသည် ။

စုံထောက်နှင့် ပုလိပ်များကလည်း ဘိန်းမှောင်ခို ဂိုဏ်းများကို အနှံ့ခံကာ လိုက်လံ ဖမ်းဆီးနေသော အချိန်လည်း ဖြစ်သည် ။ သို့ကြောင့် ...

မိုင်းပွန်မြို့သည် စီးပွားရေး အချက်အချာ ကျသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဒုစရိုက်မှုများ လည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖြစ်ပေါ်နေသော မြို့တစ်မြို့ဆိုက မမှားပေ။

မြို့ပေါ်မှာ ရှိသော ဘိန်းကုန်သည် များ တွင် လိုင်စင်ရှိသည့် သေနတ်များ ရော လိုင်စင်မရှိသည့် သေနတ်များ ပါ ရှိနေကြရာ စိတ်

နှင့် မတွေ့လျှင် ချောင်းမြောင်း လုပ်ကြံလျက် ရှိနေသောကြောင့် သေနတ်သံ တစ်ချက်၊ အသက် တစ်ချောင်း ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

ပုလိပ်နှင့် စုံထောက်များ ၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ဘိန်းမှောင်ခို သမား အတော်များများကို သုတ်သင် ရှင်းလင်း ဖမ်းဆီး နိုင်သော်လည်း အင် အားတောင့်၍ ပါးနပ် လျင်မြန်လှသော ဘိန်းရာဇာ အတော်များများ လည်း ကျန်နေသေး၏။

မြို့ပေါ်မှာ ရော ကျေးလက် တောရွာများ တွင် နေထိုင်ကာ ရိုးရိုး သားသား လုပ်ကိုင် စားသောက် နေသူများကတော့ လက်နက် အားကိုး ဖြင့် အနိုင်ကျင့်လေ့ ရှိသော လူရမ်းကားများ ၏ ဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံ နေကြရသည်။ ။

မိုင်းပွန်မြို့ပေါ်မှာ လူဆိုး လူရမ်းကားများ ဒဏ်ကြောင့် နေ့တထိတ် ထိတ် ညတထိတ်ထိတ်ဖြင့် နေရသော အချိန်မှာ ပင် တစ်ဖက်မှာ လည်း မိုင်းပွန်မြောက်ပြင် သီချိုင်းထဲမှာ မြှုပ်နှံထားသော အလောင်းများကို မှောင်မိုက်သော အချိန်များ တွင် လူမည်းကြီးများ ရောက် လာပြီး လူ သေများ ၏ ဝမ်းဗိုက်များကို ဖွင့်ဖောက် စားသောက် သွားကြသည် ဆို သော သတင်းကလည်း ပျံ့နှံ့လျက် ရှိနေတော့သည်။ ။

အချို့က မကောင်းသော မိစ္ဆာက လာရောက် စားသောက်သည် ဟု ထင်သည်။ ။

အချို့ကလည်း ဖုတ်ကောင်များက လူသေတို့ ၏ အသည်းနှလုံးတို့ ကို အသုံးချရန်အတွက် လာယူသည် ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ ။

မည်သို့ပင် ဆိုစေ ... မြောက်ပြင် သီချိုင်းအတွင်းမှ အလောင်းများ ကတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါ နှစ်ပတ်တစ်ခါ ဆိုသလို အခြေအနေ ပျက်နေ သည် ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

ထူးခြားသော အချက်ကတော့ အနေအထား ချို့ယွင်းနေသော အလောင်းများမှာ ရက်ကျော် လကျော် ဖြစ်ကာ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော အလောင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ သေဆုံးသွားပြီး နာရီပိုင်း၊ ရက်ပိုင်းအတွင်း မြှုပ်နှံသော ပူပူနွေးနွေး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အလောင်းမျိုးသာ အဖြစ်များ လေသည်။ ။

ယခုလည်း ... မိုးမှောင်များ ကျနေသော အချိန်မှာ မြောက်ပြင် သီချိုင်း အတွင်းသို့ အဝတ်နက်ကြီးများ ခြုံထားသော လူမည်းကြီးများ ဝင်လာကြလေသည်။ ။

၎င်းတို့ ဝင်လာသောအခါ သီချိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိသော ခွေးလေ ခွေးလွင့်များ ၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ဆူသံများက အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက် လာလေတော့သည်။ ။

"အူ ... ဂူ ... ဂူ"

"အူ ... ဂူ ... ဂူ"

လူခြေ တိတ်ဆိတ်သော အချိန်လည်း ဖြစ်ပြန်၊ မိုးမှောင်များ ကျနေသော အချိန်မျိုးတွင် ထိုကဲ့သို့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော ခွေးအူသံများကို ကြားရသောအခါ ကြားရသူတိုင်း နှလုံးတုန်ဖွယ်ရာ ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဖြစ်စေတော့သည်။ ။ ထိုအသံမျိုး ကြားရလေတိုင်း နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် မြောက်ပြင် သီချိုင်းထဲမှာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုခုတော့ တွေ့ရဦးမည်ဟု အားလုံးက သိနေကြသည်။ ။

တစ်ခါက ထိုလူမည်းကြီးများ ရောက် လာလေတိုင်း သီချိုင်း အနေအထား ပျက်နေတတ်သည် ကို သိကြသော လူအချို့တို့ မှာ ထိုကိစ္စကို မကျေမနပ်ဖြင့် လူမည်းကြီးများ နောက်မှာ လိုက်လံ ချောင်းမြောင်း

ကြည့်ရာ လူမည်းကြီးများမှာ နေ့လယ်ကမှ မြေမြှုပ်ပြီးစ အလောင်းများ ကို မြေထဲမှ ပြန်ဖော်၍ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်ကာ အထဲမှ အူအသည်းများ ထုတ်ယူနေသည် ကို ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မြင်လိုက် ရသောအခါ ၎င်းတို့ အထဲမှ လူတစ်ယောက်မှာ စိတ်မခိုင်တော့ လန့်၍ အသံထွက် သွားလေ သည် ။

နောက်တစ်နေ့တွင် သင်္ချိုင်းထဲမှာ သေဆုံးနေသော ထိုလူ၏ အလောင်းကို တွေ့ကြရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ထိုအကြောင်းကို မည်သူကမှ မစပ်စု ဝံ့တော့ပေ။

ယခုလည်း လူမည်းကြီးများ သည် သင်္ချိုင်းအတွင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ နေ့လယ်ကမှ ဂူသွင်းထားသော အလောင်းကို ဂူဖျက်၍ အပြင်သို့ ပြန်ထုတ်ပြီး ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်ကာ အထဲမှ အူ အသည်းများ ကို ထုတ်ယူကြလေသည် ။

ပြီးသောအခါမှ ထိုအလောင်းကို ဂူထဲ ပြန်ထည့်ပြီး ဂူပေါက်ဝကို ပြန်ပိတ်၍ သင်္ချိုင်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွား ကြလေတော့သည် ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသောအခါ သင်္ချိုင်းအတွင်းသို့ အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ဦးထုပ် အဟောင်း တစ်လုံးကို ဆောင်းထားသော လူကြီးတစ်ဦး ဝင် လာပြီး မြေပုံများ ၊ အုတ်ဂူများကို တစ်နေရာချင်း တစ်ဂူချင်း လိုက်လံ စစ်ဆေး ကြည့်နေသည် ။

ထိုလူမှာ အခြား မဟုတ်ပေ။ မြောက်ပြင် သင်္ချိုင်းစောင့် သုဘရာဇာကြီး ဦးဗန်ကောင်းပင် ဖြစ်သည် ။

ဦးဗန်ကောင်းသည် အသက် ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့် ရှိသေးပြီး အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း ကြံ့ခိုင် သန်စွမ်းသော လူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။

သူသည် ပျက်စီးနေသော နေရာများကို လိုက်လံ ကြည့်ရှုရင်း ညက ပျက်စီးနေသော ဂူကို တွေ့သွားလေသည်။ ။

ဂူပေါက်ဝကို အင်္ဂတေများ ဖြင့် ပြန်ပိတ် ထားသော်လည်း မခြောက် သေးဘဲ အစိုအတိုင်းသာ ရှိနေသေးသည်။ ။

ဦးဗန်ကောင်းက အုတ်ဂူ အပေါက်ဝမှ အင်္ဂတေ အစုံများကို လက် နှင့် ဖိကြည့်ပြီးနောက် ၎င်း ဝတ်ဆင်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီ ဘေးအိတ် ထဲမှ စာအုပ်နှင့် ခဲတံကို ထုတ်ပြီး ၎င်းမြင်တွေ့ရသော အချက်အလက် များကို အသေးစိတ် ရေးမှတ် နေလေတော့သည်။ ။

အခန်း (၂) မဟူရာဆိုသော လူ

မိုးသည် အချိန်အခါ မဟုတ်ဘဲ တဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းလျက် ရှိသည် ။ လေကလည်း တဝှမ်းတဝှမ်း တိုက်ခတ် နေလေရာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး လေသံ မိုးသံများ ဖြင့် ဆူညံနေသည် ။

တစ်ချို့ တစ်ချို့တွင် သာမန် တိုက်ခတ်နေရာမှ ပြင်းထန်လာသော လေအရှိန်ကြောင့် သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ မှာ ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားလာသဖြင့် ငိုက်မျဉ်းစ ပြုနေသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လန့်ဖျပ် နိုးကြား လာတတ်သည် ။

ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ် ကုန်သည် များ နှင့် စည်ကားသော်လည်း လူဦးရေ သိပ်မများ လှသော မိုင်းပွန်မြို့ ကလေးမှာ ယခုလို ရာသီဥတု ဆိုးရွားသော အချိန်များ တွင် လမ်းများ ပေါ်မှာ လူအသွားအလာ မရှိသလောက် ရှင်းနေလေ၏။

ခေတ်ကာလ ကလည်း မကောင်းလှပေ။

မိုင်းပွန်မြို့လို ပြည်မ အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် အလှမ်းဝေးသော နေရာမျိုးတွင် တစ်ဗိုလ်တစ်မင်း အုပ်စုဖွဲ့ကာ ဗိုလ်ကျနေသော အဖွဲ့များ ၊ တိတ်တဆိတ် လက်နက် အရောင်းအဝယ် ပြုသူများ ၊ ဘိန်း အရောင်းအဝယ် ပြုနေသော ဂိုဏ်းများ ၊ စုံထောက်များ ၊ သူလျှို့များ ၊ နယ်ချဲ့ တော်လှန်ရေး

သမားများ နှင့် ရှုပ်ထွေး နေတတ်သည်။ အချိန်ကာလ မကောင်းသော ကြောင့် တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း ခရီးသွားလာရန်ပင် မကောင်းလှပေ။

ယခုလို ရာသီဥတု ဆိုးရွားသော ရာသီမျိုးတွင် အကြောင်းကိစ္စ အရေးမကြီးဘဲနှင့် မည်သူမှ အပြင် မထွက်ကြပေ။

ထိုအချိန်တွင် မိုင်းပွန် မြို့စွန့် တစ်နေရာရှိ လူပြတ်သော လမ်းမပေါ် ၌ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက် လာနေသည်။

သူသည် မိုးကာအင်္ကျီ ဖားဖားကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးထုပ် ပြားကြီးကို ခပ်စိုက်စိုက် ဆောင်းထားလေသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို မိုးကာအင်္ကျီ အိတ်ထဲသို့ နှိုက်၍ ခြေလှမ်းမှန်မှန် ဖြင့် လျှောက်လာရာ လမ်းချိုးကွေ့ တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘက်မှ လက်နှိပ်မီးရောင် အချို့ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုလူသည် မှောင်ရိပ်ကွယ် တစ်နေရာသို့ ပြေးဝင်ကပ်၍ ခိုနေလိုက်သည်။

သူ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ကြောင်နက် တစ်ကောင် အလား လျင်မြန် လှသောကြောင့် နေရာမှ ရိပ်ခနဲ ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

မကြာမီ ... ထိုနေရာသို့ ပတ္တရောင် လှည့်လာသော ပုလိပ်နှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

ပုလိပ် နှစ်ယောက်သည် စကား တပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရာ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ကြဟန်ဖြင့် လက်နှိပ်မီးများ ဖြင့် လှည့်ပတ် ထိုးကြည့် ကြသော်လည်း မည်သည့်အရာမှ မတွေ့ရသဖြင့် ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက် သွားကြတော့သည်။

ပတ္တရောင် လှည့်သော ပုလိပ်နှစ်ယောက် ကျော်သွားတော့မှ စော

စောက အမှောင်ရိပ်သို့ ဝင်သွားသော လူရွယ်မှာ ပြန်ထွက်လာကာ ပုလိပ်များ နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် နေရာဘက်သို့ ခြေလှမ်း မှန်မှန်ဖြင့် ဆက်လျှောက် လာခဲ့သည်။ ။

မိုးရေများ ဖြင့် စိုစွတ်လျက် ရှိသော ကတ္တရာ လမ်းပေါ်မှာ သူစီးထားသော ဖိနပ်မှ ပေါ်ထွက်လာသော တဒေါက်ဒေါက် မြည်သံမှာ မိုးရေစက်ကျသံနှင့် စည်းချက် ဝါးချက် ညီစွာ ပေါ်ထွက်လျက် ရှိနေသည်။ ။

လမ်းမီးတိုင် တစ်တိုင်အောက် ရောက်သွားပြီး မီးရောင်နှင့် တွေ့သောအခါ ဦးထုပ်အဝိုင်းကြီး အောက်မှ နုနယ်ပျိုမျစ်သော မျက်နှာမှာ တစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်လာတော့သည်။ ။

သူ့အမည်မှာ ကျော်စွာ ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော်လည်း အားလုံးကတော့ သူ့ကို တစ်ကိုယ်တော် ကြေးစားလူသတ်သမား "မဟူရာ ကြောင်နက်" အဖြစ် သိထားကြသည်။ ။

အများ အားဖြင့်တော့ သူ့ကို "မဟူရာ" ဟု သာ ခေါ်ကြပြီး နာမည်ရင်းကို သိသူ နည်းလှပေသည်။ ။

မိုင်းပွန် တစ်ဝိုက်မှာ တော့ သူသည် အခကြေးငွေ ယူ၍ ဒုစရိုက် သမားများကို သုတ်သင် ရှင်းလင်း ပေးသော အလုပ်ကို လုပ်သည်။ ။ သူသတ်သော လူများမှာ ဒုစရိုက် သမားများ နှင့် လူဆိုး လူမိုက်များ သာ ဖြစ်သည်။ ။

ကျော်စွာသည် အသက် (၃၀) ဝန်းကျင် အရွယ်ခန့် ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်လျစ် တောင့်တင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။

သူသည် လက်ဖြောင့် သေနတ်သမား တစ်ဦးဖြစ်ပြီး လိုအပ်သော ပစ်မှတ်ကို အချိန်မရွေး ထိမှန်အောင် ပစ်ခတ် နိုင်လေသည်။ ။

သာမန် အချိန်တွင် ရေမြွေ တစ်ကောင်လို အေးအေးဆေးဆေး နေလေ့ရှိသော်လည်း အရေး ကြုံလာလျှင် မြွေပွေး တစ်ကောင်လို လျင်မြန် သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ။

ကျော်စွာသည် သံယောဇဉ်မဲ့ ဘဝဖြင့် လွတ်လပ်စွာ နေလေ့ရှိပြီး မှန်သည် ဟု ထင်သော အလုပ်များကို စိတ်ကြိုက် အခကြေးငွေ ယူကာ ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ ရှိသည်။ ။

အများအားဖြင့်တော့ ကျော်စွာ၏ အရည်အချင်းကို သိထားကြသော ဒုစရိုက် သမားများက ၎င်းတို့ ၏ ပြိုင်ဘက်ဂိုဏ်းများမှ ဒုစရိုက်သမားကို ရှင်းလင်း သုတ်သင်ရာတွင် အခကြေးငွေ ကောင်းကောင်း ပေး၍ ကျော်စွာကို ခေါ်ယူ အသုံးပြုကြလေ၏။

ကျော်စွာ ဘက်ကလည်း သူစိတ် ကျေနပ်အောင် ငွေရ၍ အလုပ်တစ်ခုကို လက်ခံမိပြီ ဆိုလျှင် ပိပိရီရီ သေသေသပ်သပ်ဖြင့် ပေးအပ်သော တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက် ပေးတတ်သည်။ ။

ဒုစရိုက် လောကရှိ ဒုစရိုက် သမားများကတော့ ကျော်စွာကို ကြောက်ရွံ့ကြသလို တစ်ဖက်မှ လည်း သတ်ပစ်ချင် လောက်အောင် မုန်းတီးကြသည်။ ။

ကျော်စွာသည် သူတို့ လောကအတွက် ရန်စွယ် ခလုတ်ကန်သင်း တစ်ခု ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ပုလိပ်ဘက်ကတော့ လူသတ်မှုများကို တစ်ကိုယ်တော် ကျူးလွန် နေလေ့ရှိသော ကျော်စွာအား အလိုရှိနေသော်လည်း ကျော်စွာ သတ်ပစ်နေသော လူများမှာ ဒုစရိုက် လောကမှ လူများ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဖက်မှ တွေးကြည့်လျှင် ကောင်းသည် ဟု ထင်နေကြသည်။ ။

သို့သော် ...

ဥပဒေရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင်တော့ ကျော်စွာသည် အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ကျော်စွာ ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုတိုင်းတွင် ၎င်း၏ လက်စ လက်နံမှာ အခြားသူနှင့် မတူသောကြောင့် အလွယ်တကူ သိနိုင်ပေသည်။

ကျော်စွာ မှာ လူသတ်ရာမှာ သေနတ်ကိုသာ အသုံးပြုပြီး ပစ်လျှင်လည်း အခြား နေရာများကို ပစ်လေ့မရှိဘဲ လူတစ်ယောက်၏ နဖူးတည့်တည့်ကိုသာ ပစ်လေ့ရှိလေသည်။

သို့ကြောင့် ...

ကျော်စွာ လက်ရာကို ပုလိပ်များက အလွယ်တကူ သိနိုင်ကြသော်လည်း လက်ဆုပ် လက်ကိုင်တော့ တစ်ခါမှ မိသည် မရှိသေးပေ။

၎င်းတို့ အထဲတွင် အင်စပက်တော် ဦးမင်းထင်နှင့် ရန်ကုန် စီအိုင်ဒီမှ တကူးတက လွှတ်ထားသော စုံထောက် ထက်မင်းကျော်စွာတို့ မှာ ကျော်စွာ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားသူ များ ထဲတွင် ထိပ်ဆုံးက ပါလေသည်။

"ဘယ်လိုလဲ ထက်မင်းကျော်စွာ ... လက်မရွံ့ သေနတ်သမား မဟုတ်ရာ ကြောင်နက် အမည်ခံထားတဲ့ တစ်ကိုယ်တော် လူသတ်သမားရဲ့ သတင်း အစအနတွေ ခြေရာခံလို့ ရပြီလား"

အင်စပက်တော် ဦးမင်းထင်က ဆေးတံကို မီးညှိဖွာရင်း စားပွဲရှေ့ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသော စုံထောက် ထက်မင်းကျော်စွာကို မေး လိုက်လေသည်။

"ရတနံသလောက်တော့ ရပါပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော် စုံစမ်း ရမိသလောက်တော့ ဒီလူဟာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ"

"ဘယ်လို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာလဲကွယ့်"

"သူက တစ်ကိုယ်တော် လူသတ်သမား ဘဝနဲ့ လူတွေ သတ်နေပေမဲ့ သူသတ်တဲ့ လူတွေက ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြား လုပ်နေတဲ့ လူဆိုး လူမိုက်တွေ ချည်းပဲ"

"ဥပဒေ ရှုထောင့်က ကြည့်ရင်တော့ သူဟာ လူသတ်မှုအတွက် အပြစ်ရှိတာပဲပေါ့"

"နောက်ပြီး သူဟာ ကြေးစား လူသတ်သမား တစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်း ရသလောက်တော့ သူဟာ နာကျည်းချက် တစ်ခုကြောင့် ကြေးစား လူသတ်သမားကို မရောက်ချင်ဘဲ ရောက်နေရပုံ ပေါ်တယ်"

"ဒါကလည်း သူ့အကြောင်း ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွယ်"

ဦးမင်းထင်က ဆေးတံကို ဖွာရင်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြော လိုက်လေသည်။ ။

သူတို့ တစ်တွေ လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားနေသော မဟူရာ ကြောင်နက် အမည်ခံ ကျော်စွာ တစ်ယောက်ကတော့ မိုးရေ စွန်းထင်နေသော ကတ္တရာ လမ်း ပေါ်မှာ ဖိနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်ဖြင့် လမ်းလျှောက် လာနေသည်။ ။

"ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်"

ချယ်ရီပင်များ အုပ်ဆိုင်းနေသော လမ်းမတစ်လျှောက်မှာ အနည်းငယ် မည်းမှောင်လျက် ရှိရာ အနက်ရောင် မြွေကြီးတစ်ကောင် လဲလျောင်း နေသည် နှင့်ပင် သဏ္ဌာန်တူလှသည်။ ။

ကျော်စွာသည် အမှောင်ရိပ် သမ်းနေသော ထိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်

လာကာ မြို့စွန့် တစ်နေရာတွင် ဖွင့်ထားသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် အနီးသို့ ရောက်သောအခါ အမှောင်ရိပ်မှာ ခေတ္တရပ်ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။ ။

သိမ်းငှက် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ စူးရှ တောက်ပြောင်လှသော မျက်လုံးများက အလင်းရောင် တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်နေသော ဆိုင်အတွင်းသို့ ထိုးဖောက် လုမတတ် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ။ ညဉ့်အခါ ဖြစ်နေသည် က တစ်ကြောင်း။

လေမိုးများကလည်း ကျနေသောကြောင့် လူသွားလူလာ ပြတ်နေကာ ဆိုင်အတွင်းမှာ လည်း လူရှင်းနေသည်။ ။

စိတ်ချလောက်သော အနေအထားရှိမှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ထိုဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ။

ဆိုင်ဝရောက်တော့ အတွင်းမှ အခြေအနေကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်တော့ သူ့လို ညဉ့်အမှောင် ကြိုက်သူများ လောက်သာ စားသောက် နေသည် မှ လွဲ၍ မသင်္ကာစရာ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရပေ။

"ဆုံစည်းရာ" ဟု အမည်ပေးထားသော ထိုဆိုင်တွင် အစားအသောက်များ သာမက အထူးသဖြင့် အရက်မျိုးစုံ ရနိုင်သောကြောင့် လာရောက် စားသောက်သူ များ လေ့ရှိသည်။ ။

အထူးသဖြင့် ဒုစရိုက် လုပ်ငန်းများ ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုသူများ ဆုံစည်းရာ နေရာတစ်ခုဆိုက မမှားပေ။

ကျော်စွာသည် ဆိုင်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရေစိုနေသော ဦးထုပ်နှင့် မိုးကာကို ချွတ်ပြီး စင်တစ်စင်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်ပြီးမှ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ။

အခန်းထဲမှ စားသောက်နေသူများက သူ့ကို မသင်္ကာသော မျက်လုံးများဖြင့် မသိမသာသော် လည်းကောင်း၊ သိသိသာသာသော် လည်းကောင်း အကဲခတ် ကြည့်နေကြသော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပိတ်ထားသော တံခါး တစ်ချပ်ကို တွန်းဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ။

အထဲမှာ ကောင်တာ တစ်ခုရှိပြီး ထိုကောင်တာ နောက်ဘက်မှာ လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ ။

ရေနံဆီသုံး မီးအိမ်များ ထွန်းထားသောကြောင့် အလင်းရောင်က ခပ်မှိန်မှိန် ရှိနေသည်။ ။ ကျော်စွာ ဝင်လာသံ ကြားတော့ ကောင်တာ နောက်မှ လူက လှည့်ကြည့်သည်။ ။

ထိုသူ၏ အမည်မှာ "ဦးစိုင်းလုံ" ဖြစ်ပြီး ဆုံစည်းရာ စားသောက်ဆိုင် ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်၊ ဒုစရိုက် ပွဲစားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ။

ဦးစိုင်းလုံက ကျော်စွာ ဝင်လာတာ မြင်တော့ တစ်စုံတစ်ခုကို အံ့ဆွဲထဲ ထည့်လိုက်ပြီး သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ ။

"မင်း အချိန်တော့ အတော် လေးစားတာပဲ"

ကျော်စွာက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိကာ တစ်ဖွာ နှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်သည်။ ။

"ထိုင်ကွာ ... မဟူရာ"

ကျော်စွာက ကောင်တာရှေ့မှ ခွေးခြေတစ်လုံး ဆွဲကာ ထိုင်ရင်း ...

"ခင်ဗျား အံ့ဆွဲထဲက သေနတ်နှင့် ချိန်ထားတာတော့ မဟုတ်တန် ပါဘူးနော်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးစိုင်းလုံမှာ မျက်နှာ တစ်ချက် ပျက်သွားသည်။ ။

"မင်းကလည်း ကွာ အချင်းချင်းတွေ ဒီလို မထင်ပါနဲ့ ၊ ကဲ ... အပြင် က အအေးထဲက လာရတော့ ဘာသောက်မလဲ"

"ကျုပ်က အလုပ်ကိစ္စ လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်တော့မှ အရက် သောက်လေ့ မရှိဘူး၊ အရက်ဆိုတာ မသောက်မိခင် နည်းနည်း ရှုံးတတ် ပြီး သောက်မိရင် အားလုံး ရှုံးတတ်တယ် ဆိုတာလောက် သိရင်တောင် ကိုယ့်ဘက်က အရှုံးသာတာပေါ့၊ ကဲ ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တွေ့ဖို့ ချိန်းတဲ့ ကိစ္စကိုသာ ပြောပါ"

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ၊ အခု တို့ မိုင်းပွန်မှာ ပုလိပ်တွေ၊ စုံထောက်တွေ ခြေရှုပ်နေရုံ မကဘူး စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေတောင် ရောက်နေတယ် လို့ သတင်း ကြားရတယ်ကွ"

"ဒါကတော့ သူ့အလုပ် သူလုပ်ကြတာပဲဗျာ"

"ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဆိုတော့ မင်းတို့ တစ်တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားလို့ မရတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါကြောင့် မင်းမှာ ငွေပြတ်နေပြီ ထင်လို့ အလုပ် အပ်ချင်လို့ ပါ"

"ကျုပ်က ငွေရတဲ့ အလုပ်တိုင်းတော့ လုပ်လေ့ မရှိတာ ခင်ဗျား သိပါ တယ်နော်"

"ဒါကို ငါသိပါတယ် မဟူရာရယ်၊ အခု ငါအပ်မဲ့ အလုပ်မျိုးက မင်းအ နေနဲ့ စိတ်ဝင်စား လောက်မဲ့ အလုပ်မျိုးပါ"

ဟု ပြောကာ စားပွဲအံထဲတွင် အသင့်ထည့်ထားဟန် တူသော အဖြူ အမည်း ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို ထုတ်ယူပြီး ကျော်စွာရှေ့သို့ ရောက်အောင် တွန်းပေးလိုက်သည်။ ။

ကျော်စွာက ယူကြည့်လိုက်တော့ မိုးရေထဲ၌ အုတ်ဂူ တစ်ဂူ ရှေ့တွင် ပန်းစည်းချနေသော လူတစ်ယောက်ကို ဘေးဘက်မှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရိုက်ထားသော ပုံဖြစ်သည်။ ။

အလင်းရောင် အားနည်းသည် က တစ်ကြောင်း၊ ဘေးတိုက် အနေ အထား ရှိနေသောကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲတော့ မရှိလှပေ။

"ဒါ ဘယ်သူ့ ပုံလဲ"

"သူ့နာမည်က ဦးအိုက်ထွန်းလို့ ခေါ်တယ်၊ သူ့ရဲ့ ဘန်းပြထားတဲ့ အ လုပ်ကတော့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် အလုပ်နဲ့ မန္တလေးနဲ့ အဝေးပြေး ကား တွေလည်း ထောင်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းက တော့ ဘိန်းမှောင်ခို ချတာနဲ့ လူမှောင်ခို ကူးတာပဲ"

"ခင်ဗျား ပြောသလောက်နဲ့ တော့ ဘာမှ ထူးဆန်းတာ မပါသေးဘူး ဗျ"

"အဆိုးဆုံးက ဘဝတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ အချင်းချင်းကို သစ္စာ ဖောက်တာပဲ။ သူက လူလည်ကျပြီး သတင်းပေးလို့ ထောင်ထဲ ရောက် သွားတဲ့ လူတွေ မနည်းတော့ဘူး မဟူရာ"

ကျော်စွာက ဓာတ်ပုံကို ဦးစိုင်းလုံရှေ့သို့ ပြန်တွန်း ပေးလိုက်သည်။ ။

"လူပုံကြည့် ရတာကတော့ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုး ပဲ"

"သူ့ပုံစံကို မြင်ရင်တော့ နောက်ကွယ်မှာ ဒုစရိုက် အလုပ်တွေ လုပ် နေတယ်လို့ ဘယ်သူကမှ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ အတော် ကောက် ကျစ် ယုတ်မာတယ်"

"အမှုတစ်ခု ဖြစ်လာရင် တရားလို၊ တရားခံ နှစ်ဖက် စကားကို နား

ထောင်ပြီးမှ အမှားအမှန်ကို ဆုံးဖြတ်လေ့ ရှိတယ်။ တရားလို ဘက်က စကားကိုပဲ တစ်ဖက်သတ် နားထောင် နေရသလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်က ဘာလုပ် ပေးရမှာ လဲ"

"သူ့ကို လူ့လောကထဲမှာ မရှိစေချင်တာပါ"

"ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့အတွက် ဆောင်ရွက် ပေးရတာလဲ"

"မင်းလည်း ဒီလောကသားပဲ မဟူရာရယ်၊ စည်းကျော်ပြီး မမေးနဲ့ လေကွာ"

ဦးစိုင်းလုံ စကားသံက အနည်းငယ် မာသွားလေသည်။ ။

"ဒီညက မိုးတစ်မုံစိမ့်နဲ့ ဆိုတော့ တည်းခိုခန်း ပြန်အိပ်တာပဲ ကောင်းမှာ ပါ။ ကဲ ... ကျုပ်သွားတော့မယ်"

ကျော်စွာက လက်ထဲမှာ တိုသွားပြီဖြစ်သော စီးကရက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ချ၍ ဖိနပ်ဖြင့် နင်းချေကာ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ ... ဟေ့ နေဦးလေ၊ ငါပြောတဲ့ ကိစ္စကို ပြီးအောင် ပြောသွားဦးလေကွာ"

"ခင်ဗျားနဲ့ စကားဆက်ပြောစရာ အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး ဦးစိုင်းလုံ၊ မဟူရာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ငွေပုံပေးတိုင်း အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ အလုပ်၊ အကြောင်းအရာ မခိုင်လုံတဲ့ အလုပ်မျိုးဆိုရင် ဘယ်တော့မှ စိတ်ဝင်စားလေ့ မရှိဘူး၊ အဲဒါကို မြဲမြမှတ်ထားပါ ဦးစိုင်းလုံ"

ထိုသို့ပြောပြီး နေရာမှ လှည့်ထွက်ရန် ပြင်သောအခါ ဦးစိုင်းလုံက ...

"ဟေ့ ... ဟေ့၊ ခဏနေပါဦး မဟူရာ"

ဟု ပြောကာ စားပွဲထဲမှာ ထည့်ထားသော သံတော်ဆင့် သတင်းစာ

အဟောင်းတစ်ခုကို ထုတ်၍ စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။ သတင်းစာမှာ ဝါကျင်ကျင် အရောင် ဖြစ်နေသည်။

ကျော်စွာက ပြန်ထိုင်ပြီး သတင်းစာပေါ်မှာ ဦးစိုင်းလုံ ပြသော သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ကြည့် လိုက်ရသည်။

(ဘိန်းမှောင်ခိုသမားဟု စွပ်စွဲခံရကာ ဖမ်းဆီးခံနေရသော တရားခံနှစ်ဦးကို သက်သေ မခိုင်လုံ၊ ပြစ်မှု မထင်ရှားသဖြင့် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ရပြီ။)

ဟူသော ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ မျက်နှာဖုံး သတင်းအဖြစ် အကျယ်တဝင့် ရေးသားဖော်ပြ ထားလေသည်။

ထိုသတင်းနှင့် ယှဉ်တွဲကာ လူနှစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံကိုလည်း ယှဉ်တွဲ ဖော်ပြထားသည်။

တစ်ယောက်က အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်ကာ ကျန်တစ်ယောက်က ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ဖြစ်သည်။

တရားရုံးရှေ့တွင် အောင်နိုင်သူ အပြီးဖြင့် ရင်ကော့၍ ထွက်လာပုံကို သတင်းထောက်က အမိအရ ရိုက်ယူကာ သတင်းစာ၌ ဖော်ပြပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"သူတို့ က ဘယ်သူတွေလဲ" ကျော်စွာက မေးလိုက်သည်။

"အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း နဲ့ က အစ်ကို စိုင်းဝဏ္ဏ၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးက သူ့ညီ စပ်ဝဏ္ဏ"

ကျော်စွာက သတင်းစာကို ခေါက်ရင်း ...

"သူတို့ က ဦးအိုက်ထွန်းနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေကြလို့ လဲ" ဟု မေး

သည်။

"အရင်တုန်းကတော့ ဦးအိုက်ထွန်းနဲ့ စိုင်းဝဏ္ဏတို့ က အလုပ်အတူ တူ လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ အခုတော့ ဦးအိုက်ထွန်းက သီးခြား ခွဲထွက်သွားပြီး သူ့ဘာသာ လုပ်နေတယ်။ အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာ စိုင်းဝဏ္ဏ လုပ်ငန်း အတော်များများ နဲ့ လူအတော်များများ ဖမ်းဆီး ခံနေရတာပဲ"

"မကောင်းတာ လုပ်တဲ့ လူကို ပုလိပ်ဖမ်းတာ ဘာဆန်းသလဲ၊ ဒီလို အဖမ်းခံရတိုင်း တခြားလူ တစ်ယောက်ကို ထင်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ လူ တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို သတ်ပစ်ဖို့ ဆိုတာ ဒီလောက် အကြောင်းပြချက် ကလေးနဲ့ တော့ မခိုင်လုံလောက်ဘူး ထင်တယ်"

"မင်းကလည်း ကွာ၊ မင်းလိုသလောက် ငွေရမှာ ပဲ၊ ဘာကြောင့် ငြင်းနေရတာလဲ"

"ငွေပေးခိုင်းတိုင်း လုပ်တဲ့ လူတွေထဲမှာ ကျုပ် မပါဘူး"

"သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦးကွာ၊ စိုင်းဝဏ္ဏတို့ က သူတို့ အကြောင်း တွေ ဒီလောက် ပြောပြထားပြီးမှ သူတို့ အပ်တဲ့ အလုပ်ကို ငြင်းမယ် ဆိုရင်တော့ ကြိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါကို မင်းသိဖို့ လိုတယ်"

ဟု ခြိမ်းခြောက်မှုပါသော လေသံနှင့် ပြောလိုက်သောအခါ ကျော်စွာ က သူ့ကိုယ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်ရာ သူ့လက်ထဲမှာ မည်းနက် တောက်ပြောင်သော သေနတ်တစ်လက် ပါလာသည်။ ။ သေနတ် ပြောင်း ၀က ဦးစိုင်းလုံ နဖူးတည့်တည့်ကို ချိန်ထားလေသည်။ ။ ဦးစိုင်းလုံမှာ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သွားသော မျက်နှာဖြင့် ...

"ဟင် ... မင်း ... မင်း"

ဟု တုန်တုန်ယင်ယင် ရေရွတ်နေသည်။ ။

"ကျုပ်တစ်သက်မှာ သဘောမတူတဲ့ အလုပ်မျိုးဆိုရင် ဘယ်သူ အမိန့် ပေးခိုင်းလို့ မှ မရဘူး၊ မဟူရာဆိုတဲ့ လူက သဘောမကျတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ငွေမပြောနဲ့ ရွှေပုံပေးရင်တောင် မလုပ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ"

ကျော်စွာက သေနတ်ပြောင်းဖြင့် ဦးစိုင်းလုံ နဖူးကို ဆတ်ခနဲ ထောက်လိုက်ပြီး သေနတ်ကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက် လာလေသည် ။ တံခါးရွက်များက လှုပ်လျက်၊ ဦးစိုင်းလုံ နဖူး တည့်တည့် မှာ လည်း အဝိုင်းကွက်နှင့်။

အပြင်မှာ မိုးရေက တစ်စက်စက် ...
